

מפ: ר"ן

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

רע"י

מסורת הש"ס

(א) |כילה טו. ע"ש.
(ב) |תמיד כו. |. (ג) |צל
בלומסין וע"י לקמן כ: היה
עושה וכו'. (ד) |ברכות נה.
ע"ש. (ה) |קהלת ח.
(ו) |משלי ח.

תורה אור השלם

ו. מי כהחכם ומי יודע
פֶּשֶׁר דְּבַר חֲכָמָה אֲדָם
תֵּאִיר פָּנָיו וְעַז פָּנָיו
יִשְׁנָא: קהלת ח א

מוסף רש"י

על קצירו ועל מריצו.
קציר, חולים, מריש, רנן
(ברכות ב.) תיש שכן
תשיש כח (ידה ד.)
כמאן כח יוסי. דלמר
אש יידון בכל יום,
יתפלל שידיו חזו לחות
ולא יקסומו מיתא,
כרנן דלמחי און יידון
אלא בראש השנה, הרי
כבר נקסמו עליו (שם).
מיעצם, שום דבר (קדמן)
א. א. כמלוה דבית א.
כמגדלי חזירין. שכן
מורש כל טעות ושמיש
נחלקם, לכן פיהם אלוים
(ברכות ה.).

פירוש הרא"ש

[illegible]

מללין אקלידי. רופא חולי עמו ישראל: מריעי. על פליטת סופירין: מסיניסין. דקמי דענה לא מיתאכלא דריפתא: דלא ככבלאי. דמלמחי פיתון דדייפא דהויא ענה: נקדי. דייקניס נמאכל: [מיין מעלי] כבלאה דבר מעולה אכילת דהייפא. דעיטי. דלא לאכלא כנחם של חטים ודייפא דשערי יכור לאכלא כנחם של שעורים: או דילמא. דייפא של חטים יפה לאכול בשל שעורים ושל שעורים בשל חטים. ואזי דגריסי נקדי מלשון יב וקן עור פניו (שמות 17) מלחם חממה ומזירה פנייה (שנאי) חממה אדם מאיר פניו: אכלי כחסיס.

היה מלפני פתחו בחסוקו. ומפרש על
 נמכת פסחים (דף טז:) קימחא
 דאכינונה אהם של קליות שעורס
 שלל הכילו אהם ומיבשין אותן בתנור
 וקולפין פן. **זומנין** ק"ל ללאכל דייסא עד
 פרסא. דע שאותו מאכל אינו סועד
 לכן אלא עד הליוץ פרסא. ובשר
 השור עד שלש פרסאות: ע"א אי
 זומנין ק"ל ללאכל דייסא עד פרסא
 ק"ל אחר דייסא ללאכל ופסי לא ולאכל
 בשר שור ק"ל עד שלש פרסאות:
 כל מידעס לא פלטות קמי רבך. לא
 מרוק רוק בפני רבך דאמר במס'
 עירובין (דף טז:) הכל לפני רבו חייב
 מיתה שנאמר וכל משגלי אבני מות
 אכל אם אכלת דלעת ודיסא וזומן
 ק"ל הרוק בפני פלוט בפני רבך הרוק
 אותו לחוך שרץ בו סכנת נפשות שהן
 קשין לגופו של אדם כפמליה של אבר:
 ואפילו נשני שבור מלכת פוט. **אבר**
 חתניים: עד מפי אהם מאכילני רוקך.
 שהיה עומן ההוא בפני ומדביק בו
 הרוק שבפיו ומחזירו כקערה: **לפתך**.
 עפרורים: שנפרסו: **בלוספין**
 מאינס: שנמשלו יותר מדאי: **כיון**
שאין יולאין מבני מעיסא: כ"ס. דמעלו
 שנמחק עליהן שאין חזי לרייסי ללאכל
 מאכל אחר למחר: **מורס ורוי**. אפי
 תלמיד דער הוראה ואמה שפוט. אמה
 שהי פניו להובין כל שעה: **הימנוסא**
בידא דהסיסא איספסא. אמונתי בידך
 שאיני שומע כל ששני יין אלא קידוש
 ואני דלמח: **וחונן יין דעמי**. וקדוש
 חזי דעמי פדמתי משום מיוחש ראשי
 מפני ד' כוסות ששתיי שאני חושש
 מהן מפסק עד עזרת: **אי כפלו**
ברביס כו'. שפין: מרחימן ביתר
 ופניהן להובין שפין: **פרייווה**. לגלג
 חזירין ולהטות ברביס אפריי יהודה
 ודאי לאו מניייהו פני להובין: **שקיל**
גולפסא. היה נושא הקנקן לבית
 המדרש ליטש עליה: **מלאכס שמכבדס**
 כו'. דעכשי ישב עליה ציית
 המדרש: **נעקס ונעקס עמלא**.

יֵאָחֵז לְשׁוֹךְ וְקִנְיָהּ לְנֶמֶר ^(א) וְעֵבֶדָה גְּלִימָה: דְּהוּעֵבִי. וְעֵשְׂתָה מִמֶּנּוּ קֶרֶבֶל טוֹב: וְכֵן נִפְקֵס. אִיחִי לְשׁוֹקֵא הוּא מִיכְסֵי דִּיה: ^(ב) וְרִבִּי יְהוּדָה כֵּן הוּא מְלִי הוּא נְמִי מְכֹסֵי דִּיה: שְׁעִטֵּי מַעֲלִי. שְׁהִיּה לְהוֹן מְצִיב כָּל כֵּן שְׁלָא הִיּה לְהוֹן אַחֵר: ^(ד)

דלי

בכאן מללין קאזירי ואמריע'. ככל ימות השנה: כמאן בר' יוס'.
הדאמר בפ"ק דר"ה (ד' טו.) ארס נדון בכל יום דלילו לנרנן דלית
לכו נדדון בר"ה כיון שנאמר דין אין חפלה מועלת לכן: קאזירי קאזירי
מחמם. חזן ומיקדו קאזירי לפי שפוסט קארה מחמם חללים: מסני' דלא
כבבלאי. ומוצי' דשרי עבה משום דלא
מתחאכלה בר' ריפסא: דלא כבבלאי.
דלילו לבבלאי כיון דלכלי כהדי ריפסא
בשיל מיקרי ואסור: קאזירי. שאוכלי'
בנאקיות. לשון אחר נקדני שמדקדיס
באכילתו דאמרי' בפ' שלש שאלו
(ג' דף 97.) הנקדניס מופסין אורו
בצק: דייסא. מאכל של חטים מבושלים:
ודייסי בלחמא דייסי. דרך חסדה
מבני ככל היה שהיו אוכלים פת
דייפסא: כהפסיס. קמח של קליז:
עד פרסה. ל"ן פרסה כדי לאכול
דייפסא: לפסיס של אבר. שאיט
מתעבל: כהולא. בקליפת עץ:
מאכלי רוקח. שאין דרך לקח
ההוא לאחר שנאמם לתוך פיו
בשמוצתה כקורה: מאכלי גולאפס.
גולאפס שחמם הכפרנים: כלופסין. מין
חלטים שקטן להעטל: כ"ש שפמון
עליון למחר. שמתוך שאין מתעבלין
ומתעבדין וכל יום שמוצתין על
זמן חל הגוף: מוצר ורזי. בעל הוראה
ומסתבר. שמתוך שראתה פניו להוצין
ידיה בקורה ששחבר: כמגדלי מוצרים.
שמתוך שמרווחין הרבה פניהם להוצין:
גולאפס. קטן. והיה מציאו לית
המוצר על ששחבר עליו: ששחברס
אח בעליה. שלא היה יושב ע"ג
קרקע: דהוצי'. גילמח חשוי: כמסני'
מחיל. שהיה חשוד בעיניו כשעמיל:
דלי.

יהודה אכל ר' שמעון לא אכל א"ל רבי יהודה מאי
ליה ר' שמעון אלו אין יוצאין מבני מעים כל עיקר
כ"ש שנסמך עליהן למחר רבי יהודה הוה יתיב קמיו
רבי מרפון היום פניך צהובין אמר ליה אמש יצאו עמי
תרדין ואכלנן בלא מלח ואם אכלנן במלח כל ע
אמרה ההיא מטרונתא לרבי יהודה מורה ורזי אמר לה
איתתא אי מעימאן אלא קידושא ואבדלתא וארבעה כס
מן הפסח עד העצרת אלא יחכמא ארס תאיר פניו "א
יהודה פניך דומין אי כמלוי רבית אי כמגדלי חזירין
אסירן אלא עשרים וארבעה בית הכסא אית לי מן ביי
שעה ושעה אני נכנס לכל אחד ואחד ר' יהודה כד א
גולפא על כתפיה אמר גדולה מלאכה שמכבדת את ב
צנא על כתפיה אמר גדולה מלאכה שמכבדת את בעל
נפקת נקטת עמרא עבדה גלימא דהוטיב כד נפקת ל
נפיק רבי יהודה לצלוי הוה מיכסי ומצלי וכד מיכסי
שעטני מעיל זימנא חדא גזר רבן שמעון בן גמליאל
אתא לבי תעניתא אמרין ליה לא אית ליה כסויא שרד

הגהות הב"ח

(א) גט' אמר רב חסדא
ליבא דמשאל: (ב) רש"י
ד"ה מין שאין ד"ה כ"ש
דמעטו הד"א: (ג) ד"ה
נפקת וכו' לומר הס"ד
ואח"כ ת"ה ועברה גלמא
דכוטבי הד"א: (ד) ד"ה
וה נפקת וד"ה ר' יוחנן
ד"א:

תוספות

[illegible]